

SVÁTEK MÁ DIANA

I.

Ke každému ránu dochází maskérka filmových hvězd, jezdí si pro ni, je to jedno z těch aut se stříbrným majáčkem, které letí tajným pruhem Strahovského tunelu, aby se na zlomek vteřiny zjevilo na úrovni Anděla, a poté zmizelo ve vaší hlavě,

opět tunelem, o němž nemáte tušení, protože ve spánku neuhlídáte, co vám kdo dělá,

já už například tolikrát přehlédl smrt, že jsem si pro tento život musel pořídit psa, leží teď se mnou v posteli a oba pozorujeme tebe, jak spíš s peřinou vecpanou mezi nohy jako spousta jiných žen, které vědí své,

nějak takhle začíná naše i vaše dvě stě osmnácté svítání napasované a zkroucené v úhlu pěti hodin a třiceti minut pod strop panelákové ložnice, čeká na maskérku filmových hvězd, aby mu upravila look, o který si my všichni s nijakým výrazem v tváři otřeme obličej poté, co vstaneme a na toaletě vypustíme duši včerejška, ale jím nafouknutou hlavu si ponecháme, ostatně, na její spláchnutí není stavěna žádná zdejší kanalizace.

II.

A víc nevybájím, s kartáčkem v ústech nelze.

Můj pes, stále rozvalený v posteli, si ale zuby čistit nemusí, takže máte-li odvahu, roztáhněte mu tlamu a posnídejte jinak, neublíží vám, ví, že jste také šelma, nechá vás jen vyžrat pravdu,

a protože na rozdíl od jiných plemen umíte plavat

v toaletních vodách, pokračovat bude, kde já
skončil:

v polosvětě jedné odpadní štoly, jednoho potkana
a jednoho dne, bude to pověst o blanických rytířích
přitažená za vaše čerstvě umyté vlasy a nacpaná do
podobného prádelního koše, jaký máte doma, jen
bude o něco větší,

možná, že celý vesmír napíchne se na těch sto věží
tady kolem, zvědavý, kde přesně a komu při tom
bolestném probuzení dojde, že povolávající do boje
a ten s mečem jsou jednou a tou samou bytostí

a že je nevyšší čas jedním švihem popravít toho
potkana, který si naše vyměřené dny představuje
jako starou tažnou nevykartáčovanou kobylu:
jednou za čtyřadvacet hodin vyskočí, hryzne ji do
plece, ona cukne a popojede.

III.

Ke každému ránu dochází maskérka filmových
hvězd, jezdí si pro ni, vždy nasedne, dokonale
vybavený kosmetický kufřík položí do klína a slíbí
udělat maximum, přestože ví, že ta poranění žádný
pudr nevyléčí,

tak se řítí tím spícím městem, zdánlivě spícím
městem, a jedno dlouhé neonové sperma
vystříknuté na boční tónovaná skla vozu dává tušit,
kdo v něm vládne, jak mocná je ona síla vzrušená
bezvládností lidských těl,

ale já mám psa a ty máš mě, a oba na tobě můžeme
nechat oči, hltáme každý sval v tvém obličejí, každé
vzdutí břicha,

a teď bez poezie: pes se nedívá a já líbám tě nahou
všude, kde tuším mystérium zrození, jehož žádný
muž není hoden účastnit se jinak než jako

zapisovatel, takže tak činím – procitáš, s úsměvem
se protahuješ a tím nejbanálnějším způsobem hlásíš:
Krásné dobré jitro!

A stane se. Jak říkáš, tak se opravdu stane.